Ч. 23. Неділя 12 лютого (30 січня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодинокое число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодинокое число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної — До ситуациї на Угорщинї. — Внутрішні події в Росиї і російско-японьска війна.

На вчерашнім засїданю відчитано ряд інтерпеляций, а між ними також інтерпеляцию пос. Дашиньского в справі поступованя полициї в Кракові супротив зборів в справі подій в Росиї. Відтак приступлено до дальшої дебати буджетової промавляв пос. Шайхер, котрий дуже остро виступив против Угорщини. Опісля промавляв пос. Лїндер, котрий так само виступав остро против Угорщини і заявив ся за прилученєм митовим Австриї до Німеччини. Відтак промавляв пос. Пльой, котрий заявив, що союз словіньских послів займає супротив нового правительства вижидаюче становище, щоби переконати ся, чи обіцянки правительства здійснять ся. Відтак обговорював Пльой подрібно відносини в полудневих провінциях і борбу Хорватів і їх політичні, народні і економічні права. Дальше промавляли пос. Швеґель і Тавчер. Сей послїдний жалував ся на міністерство справедливости, котре призначує німецкі суди для чисто словіньских справ. По тім промавляв пос. Дідушицкий.

В палаті панів мотивував вчера ґр. Шенборн свое внесене в справі зміни §. 2 патенту о ношеню оружия в цїли обмеженя продажи і видаваня револьверів. Бесїдник вказав притім на численні убийства, нещасливі случаї і самоубийства. Відтак розпочала ся дискусия над предложенєм запомоговим, а референт бар. Чедік промавляв за ухваленєм его згідно з палатою послів. Радник двору Єйтелєс зазначив ухвалене сего закона в палаті послів єсть явним доказом, що парлямент по довгій перерві зачав знов працювати. Замітна однакож річ — сказав бесїдник, що анї в предложеню правительства, анї в ухвалї палати послів анї навіть в комісиї палати панів не сказано, як має бути ужитий той $15\frac{1}{2}$ міліоновий кредит. Нігде не дано ніяких пояснень. Бесїдник запитував длятого, в який спосіб буде роздїлена тота сума на три цїли, на котрі призначена.

Ситуация на Угорщинї все ще не вияснена і о утвореню нового правительства нема ще й бесїди. Місия ґр. Андрашого скінчила ся на тім, що він яко „муж корони“ подав Цїсареви до відомости, як стоїть справа на Угорщинї; Цїсар приняв до відомости і застеріг собі рішенє на пізнїйше. Тепер мають бути покликані до Цїсаря ще другі личности парляментарні і політичні а в першім рядї між ними знаходить ся проводир партиї независимости Франц Кошут. Дальше мають бути покликані давний міністер а теперішний президент трибуналу адміністрацийного др. Векерле, відтак Сель, ґр. Аллдар Зічі, Емеріх Годоші і бар. Банфі. Чи они будуть покликані до Відня, чи до цїсарскої палати в Будї, того ще не знати. Здогадують ся однак, що они являть ся у Цїсаря в Будї, бо вже перед кількома тиждневими було постановлено, що Цїсар має поїхати до Будапешту, що, як здає ся, наступить ві второк на слїдуючий тиждень.

В Росиї все ще кипить як в тім кітлї, де пара дійшла до найвисшого напруженя і шукає собі виходу та грозить кождої хвилї вибухом. Вже сама скорість, з якою переводять ся всїлякі реформи єсть, найлїпшим доказом, як верховодячі круги хотїли би всїлякими уступками втихомирити теперішне заворушене. Але як-раз той поспіх, як то звичайно буває в часах загального заколоту, додає лиш ще більше відваги роздразненим умам і викликує ще більший рух. Із всїляких вістий, подаваних в заграничних ґазетах, годі зміркувати, що в них правда, а що нї; але навіть тоті вісти, які передає безпосередно російский телєґраф, можуть бути найлїпшим доказом, що заворушеня прибирають щораз більші розміри, хоч поки що мають спокійний характер. Теперішну ситуацию в Росиї характеризують хиба найлїпше

---

15)

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клєрка Русселя).

(Дальше).

На головнім покладі під виступаючим горішним стояла звістна десятка мужчин і курила. Новина про те, що пропала молода панна з хорошими очима, дійшла вже до каюти моряків і спонукала „янмаатів“ до загальних зборів на передї корабля. Молодший официр, що на горішнім покладі обговорював з Кольдвелем і Троллльопом пригоду, був надто тим занятий, щоби тепер звертати увагу на службові приписи.

— Джемс — сказала пані Дент, стискаючи рамя свого мужа з чувством пригноблюючого страху — чи мав би той голос, який ти нинї в ночи чув, походити від панни Манзель?

— Він доносив ся до мене далеко з моря — відповів пан Дент.

— О тім гадаю.

— Боже! — скрикнув капітан, отвираючи широко очи.

— Знаєте, капітане Бензон — говорила дальше пані Дент — та бідна дівчина виглядала все якась задумана і сумна, немовби мала велику журбу. Раз навіть виговорила ся передомною про гіркі розчарованя, яких зазнала в Австралії. Така бідна ґувернантка має тяжке житє, хочби їй і найлїпше вело ся. А тепер вертала до дому майже без средств з виглядом зачинати на ново від початку, а хто знає, які там ще були родинні відносини

— Хочеш тим сказати, Матильдо, що она могла допустити ся самоубийства? — перебив її муж.

Панї Дент мовчала. Она стиснула уста і глядїла на капітана. Оба послугачі появили ся в дверех.

— Нігде анї слїду — сказав Трікель, стрітивши погляд капітана.

Прийшов лікар і сказав, що Девенїр жалує ся на горячку і таки має єї справдї. Але він бачив в его кої повну фляшку горівки, з чого можна ріжного догадувати ся. Два инші пійшли вчера вечером запиті спати — не диво — говорив лікар — що такі люди не могли до нічого прийти в кольонїях.

— Щоби я був не бачив нїколи на своїм кораблї нї одного з тої проклятої шайки!— воркнув капітан крізь зуби.— Але де подїла ся панна Манзель?

Він вернув до сальону і безрадно розглянув ся. Нїколи в своїм житю не мав той старий, досьвідний моряк такої неспокійної їзди. А дорога до проливу Маґелляна була ще далека, а відтак треба ще яких піетьдесять до вісїмдесять днів, заки доїде ся до Анґлії. І коли би так дальше мало іти з несподіваними пригодами, неспокоєм, крадежами і рабунками, пропаданєм спокійних подорожних, бунтівничим поведенєм деяких панів — то що оповідали би подорожні барки, коли би єї високі машти повитали ще раз воду Тамізи?

Повільним тяжким ходом вийшов старий капітан сходами з каюти на поклад. На горі задержав ся і опер ся о поруче коло входу, немов би утомив ся. Як начальник корабля почував ся відвічальним за добро поодиноких женщин, а тут та самотна, бідна дівчина пропала в такий невитолкований спосіб!

З долїшного покладу наблизив ся з лївого боку официр. Доніс капітанови, що перешукав цїлий поклад, але без успіху.

— Ви мали першу варту нічну — відповів старий Бензон немов би зломаним голосом. — Коли бачили ви послїдний раз дівчину?

— Вчера вечером не бачив я єї цїлком. Капітан покликав другого официра.

— Ви мали другу варту.

— Так.

— Бачили ви в часї варти панну Манзель?

— Нї.

— Нї? Чому нї? — крикнув капітан вибухаючи наглим гнївом. — Ви певне були десь на передї межи моряками, замість бути тут на своїм становищи! А як та молода дівчина упала в море в часї вашої неприсутности, що? Хто був перші дві години при кермі?

— Джонзон.

— Пришлїть его сюди! Нехай прийде і той, що був по нїм при кермі. Пришлїть менї всїх людий, що від півночи до шестої рано стояли при кермі!

Настав загальний рух на кораблї; моряки спішили на зад; десятка — Девенїр був вже знов між своїми товаришами — появила ся по двох, трех також на горішнім покладї;

слїдуючі факти: Професори одеского унїверситету застановили виклади на час неозначений, бо кажуть, що розрухи не устануть, доки молодїж не набере переконаня, що настане реформа теперішного правлїня. О тім погляді своїх професорів чейже знає молодїж унївеситетска а тисячі єї рознесуть той погляд по краю. Подібно зробили 28 професорів унїверситету в Дорпатї, як-раз на противнім кінци Росиї; і они застановили виклади, доки не настане успокоєнє умів. Они ще додали, що то не годить ся з достоїньством унїверстету, щоби виклади відбували ся під охороною полициї. Московска шляхта бере в опіку селян і домагає ся, щоби тепер, коли мають ухвалювати ся для селян нові закони, покликано до Петербурга репрезентантів селяньства, а се значить иньшими словами, щоби селяни самі рішали о своїй долї, а не бюрократия. В комітеті мінїстрів рішає ся тепер справа свободи віри і ухвалено резолюцию, котра признає свободу віри т. зв. старовірам або роскольникам (знаним у нас на Буковинї Пилипонам, котрі ще за Цїсаря Иосифа зайшли на Буковину втікаючи від переслїдуваня в Росиї). Отже в оборонї тих старовірів виступив помічник мінїстра справ внутрішних Дурново і доказував, що они щирі патріоти і пильні робітники, а петербургский митрополит Антоній просив, щоби увільнено православне духовеньство від обовязку доносити о тім полициї, скоро довідають ся, що старовіри відправляють десь богослуженє. Навіть Саблер, помічник ославленого оберпрокуратора сьвятого синода, виступив в оборонї старовірів. Сьвіт хиба кінчить ся! З давних вовків поробились лагідні овечки. Недавні гнобителї і полицийні доносчики хотять позбути ся тої поганої ролї, яку до недавна грали. А то все наробив один рік війни. Здає ся, як би з краю вехoдячого сонця і для народів в Росиї сходило нове сонце. Оно криваво піднимає ся, але чей може небавком засьвітить повним ясним блеском.

До всїх клопотів Росиї приходять ще й клопоти з командантами армії в Манджуриї. Чутка о уступленю Куропаткіна не втихає, а тепер розійшла ся чутка, що й ґен. Лїневич має уступити. З Берлина доносять, що вел. князь Николай Николаєвич виїде дїйстно до всхідної Азиї і займе там мабуть таке саме становище, як свого часу адмірал Алексїєв. В виду того чутка о уступленю Куропаткіна стає тим імовірнїйшою. Говорять також, що теперішний ґен.-ґубернатор Петербурга, ґен. Трепов уступить небавком зі свого становища і поїде до Манджуриї. В Льондонї єсть переконанє, що війна скінчить ся найдальше в червни і що Росия вже нїколи не відзискає свого дотеперішного становища на далекім Всходї.

Новинки.

Львів, дня 11-го лютого 1905.

— **Ц. к. Дирекция почт і телєґраф в** подає до відомости: З днем 1 лютого с. р. заведено в Струтинї нижнім, місцевости належачій до округа доручень уряду почтового в Рожнїтові почтову складницю зі звичайним кругом дїланя. Складниця та получена з урядом почтовим в Рожнїтові через почту, курсуючу межи Рожнїтовом а Суходолом.

— **Почетнє горожаньство.** Кіцманьска рада громадска іменувала буковиньского посла Єротея Пігуляка одноголосно почестним горожанином м. Кіцманя за заслуги починені для сего міста. З тої нагоди переслав пос. Єр. Пігуляк на руки бурмістра Кіцманя п. Дмитра Бажана 100 корон на „Руску Бурсу“ в Кіцмани.

— **О. Плятонид Філяс** повернув дня 7 с. м. з Канади, де був два роки настоятелем духовної місиї в цїли орґанїзациї рускої церкви і обняв становище провінцияла чина Василиян.

— **Парцеляция.** Село Голиґради коло Торского набули братя Бретлєри від Айнгорна за 130.000 К і з весною розпічнуть ґрунти парцелювати.

— **Що можна знайти між старим зелїзом.** Львівска полиция зробила ревізию в кільканайцяти крамах старого зелїза і знайшла в крамі Шльоми Шперлїнга довгий золотий ланцушок дамский плетеної роботи зі злучкою в видї пятилистів, висаджених брилянтами, мужеский золотий ланцушок в видї ленти, срібний годинник „роскопф“, золотий дамский годинник з обох сторін емалїйований і два ковтки з золотих 10-коронівок. В иньших крамах забрано палицю зі штилєтом, окуту сріблом з монограмом S. D. і короною, множество шабель, револьверів і всїлякого иньшого оружия. Всї тоті річи походять очевидно з крадежі і були сховані між старим зелїзом.

— **Жертва страшної подїї** в ґотели Кляйна в Кракові, о котрій ми свого часу доносили, панна Ядвіґа Бжозовска, померла onoгди вечером на хірурґічнім відділї в шпитали сьв. Лазаря. В кілька днїв по тім, коли єї відратовано від отроєня морфіною, показало ся було сильне запаленє руки, в котру як здає ся, запустив їй др. Пйотровский морфіну не зовсїм чистою сикавочкою, а в наслїдок того прийшла горячка і показали ся ґанґренові запаленя на тїлї, так що лїкарі хотячи ратувати нещасливу, приступили до операциї. То однак не помогло нїчого і нещаслива жертва якогось морфінїстичного чи якогось иньшого дуру, в котрий очевидно попав др. Пйотровский та й єї потягнув за собою, померла від зараженя крови.

— **Золото з морскої води.** Анґлїйскі дневники доносять, що в Льондонї повстав синдикат, котрий має на цїли добувати з морскої води золото. До синдикату належать визначні личности з аристократиї, плютократиї, а славний фізик Ренсі також приступив до него. Ренсі запевнює, що з одної тонни морскої води можна добути в дешевий спосіб 1 ґрам золота.

— **Чоловік з 39 жінками.** Полїция в Ню-Йорку арештувала небезпечного дурисьвіта, якогось Івана Гоха, котрий, як тепер показало ся, мав аж 39 законних жінок. Гох вишукував собі такі дївчата або й вдовицї, котрі мали якусь готівку і женив ся з ними, а відтак забирав їм гроші і втїкав від них, або деякі, як здає ся, навіть і троїв аршенїком. Дивна лиш річ, як він умів всї тоті жінки так підійти, що они, не надумуючись довго, віддавали ся за него. Єсть здогад, що він умів їх якимись гіпнотичними способами так затуманити, що они робили то, що він хотів, бо одна з его жінок розповіла, що дала єму 1000 долярів, але не може собі пригадати, коли, і де то було. Єго мають тепер відставити до Чікаґо, де его на двірци буде дожидати аж 14 жінок. Полїция гадає, що він того самого так перепудить ся, що признасть ся до всего. При ревізиї знайдено у Гоха таке перо, до котрого можна наливати чорнило, щоби оно довго писало, але замість чорнила, був нїм аршенїк. З того здогадують ся, що він отроїв свої жінки аршенїком.

всюди панував неспокій, а легкий вітер був переповнений гамором і воркотом многих голосів.

X.

Нарада в капітаньскій каютї.

Буря загнала „Квін“ на північ в околицю легких вітрів і тому поступи, які робив корабель, були на жаль подорожних малі. Але найбільше всїх займала тепер загадочна судьба панни Манзель. Чи она сама відобрала собі житє? Чи може насильно єї убито? Але коли, длячого і хто?

Молода дївчина задля своєї смирної вдачі і милого вигляду тїшила ся прихильностию не лише всїх подорожних, але й капітана і его официрів. Тепер пригадувано собі послїдні розмови з нею, послїдні слова, аби може в тім найти розвязку загадки. Пан Стор пригадав собі, що она цїлий послїдний день була незвичайно прибита, немов би носила ся з якими тяжкими гадками. Однако другі перечили тому, бо чогось такого не замітили.

Питані капітаном моряки анї нїчого не бачили, анї не чули. Ще раз цїлий корабель перешукано як найосновнїйше, однако без успіху. Молодої дївчини не було на кораблї, о тім не можна було сумнївати ся.

— Що ви о тім гадаєте? — запитав Бирн чорного Кольдвеля, що стояв осібно коло поруча, глядїв на море і нервово торгав пальцями свою бороду.

— О чім? — спитав той обертаючи поволи голову до питаючого.

— Ну, про те, що панна Манзель так щезла без слїду.

— Гадаю, що то щастє для нас.

— Правда. Впрочім Тролльоп гадає так само як я: бідна дитина на смерть налякала ся, коли підслухала ту тайну; она не могла собі в своїй пригодї нї порадити нї помогти. Коли би нас зрадила, то боялá ся, що єї убють. Коли-б мовчала, то — але до чорта, чоловіче, як ви дивите ся? Ваше лице могло би дїйстно й инших людий, а не лиш таку бідну, боязливу дївчину загнати до моря!

Кольдвель коротко і хрипко засьміяв ся.

— Коли єї нема на кораблї, то відобрала собі житє — відповів глухим, придавленим голосом, бо як раз переходили попри них Дент і панї Гольроід. — Длячого, то знають ангели в небі. Але ви можете тїшити ся, Бирн, що она уступила ся з дороги без вашої помочи. Коли-б она не була мала того розуму, то ми всї сидїли би тепер під ключем і в кайданах на руках і ногах; гра була би програна, а виложені гроші страчені; і що би нас ждало?

— Певне, певне — відповів Бирн, опираючи ся своїми широкими плечима о поруче та схрестивши руки приглядав ся подорожним, що проходжували ся по покладї. — Можемо супротив того несподїваного вислїду говорити о щастю, тим більше, що она перед тим не висповідала ся перед нї одною панию. Бо тодї обжалували би нас ще й о єї смерть.

— Очивидно — воркнув Кольдвель.

Бирн, що замітив тепер на задї покладу Девенїра, перейшов до него. По правій сторонї покладу стояв капітан з паном Дентом, Стором і панию Пикок. Девенїр сидїв на дощцї за кермою і старав ся підслухати, що говорено.

— Ви знов на горі? — спитав Бирн.

— Очивидно — відповів Девенїр неохочо. — Чи треба бути зараз слабим, коли ся трохи довше полежить в ліжку?

Мастерс прилучив ся до них і сїв собі побіч Девенїра на дошку.

— Нїчого лїпшого не могло нам лучити ся — сказав Бирн — як то, що стало ся —

Тяжкий удар Девенїрового пястука перебив его бесїду.

Моряк при кермі на слова Бирна нагле обернув ся і поглянув на них; его погляд, острий як бритва, упав на лице Девенїра.

— Я кажу — говорив Бирн дальше, похопивши ся скоро — що нїчого лїпшого не могло нам лучити ся, як то, що пропали всї вигляди на нову бурю, бодай в найблизших днях. Правда — додав сьміючи ся — з тим легким вітром заїдемо до проливу Маґелляна хиба аж де на слїдуючий рік.

— Я також гадаю, що то було самоубійство — сказав Мастерс тихо. — Але вічна шкода тої хорошої дївчини. Коби то була стара матуся Пикок. Або добра панна Гольроід. Признаю ся, що я був влюблений в єї хороші очи. Я був би не відступав нї кроку від неї, коли-б ви не були все побоювали ся, що я міг би яким словом зрадити ся.

— Дурне говоренє!

По тих згірдно висказаних півголосом словах Девенїр встав і перейшов тяжким кроком до сходів, що вели на праву сторону головного покладу.

Капітан Бензон провів неповоротну стать великими очима, відтак приступив до Пуля, що оглядав вітрила з лївого боку горішного покладу.

— Коли пан Митьюс не спить, нехай сейчас явить ся в моїй каютї — сказав тихо; — так само лїкар.

Пуль поспішив на долину і вибіг за хви-

— **Стрий папи** Джузеппе Баттіо, помер нагле дня 4 с. м. в Ріезе, в Італії. Перед кількома тиждними перебував в Римі, де єго папа, яко одинокого вже з братів вітця, що полишив ся при житю, дуже сердечно приймав.

— **Велика крадіж.** Львівска полиция одержала вість з Цілях на Угорщині о великій крадежи, довершеній в тамошнім податковім уряді в ночи на 31-го січня с. р. Злодії розбили три вертгаймівскі каси і забрали з них готівкою 72.397 корон 17 сотиків, а крім того цінні папери і щадничі книжки на 533.788 корон. Виновники крадежи доси не викриті.

— **Страшна пригода** лучила ся перед кількома днями недалеко зелізничого двірця в Етам у Франциї. Громадка робітників, вертаючи до дому, йшла зелізничим насипом, аби скоротити собі дорогу. Нараз над'їхав нарискій блискавичний поїзд. Девятьох робітників вкинуло о стілько відекинути на бік, що лиш поспадали з насипу і легко покалічили ся, натомість пятьох поїзд на смерть роз'їхав.

— **Небіжчик, що сьпівав на власнім похороні.** В місті Корк помер недавно оден купець, славний з того, що був першим на сьвіті чоловіком, котрий сьпівав на власнім похороні: „Со сьвятими упокой....“ Коли домовину замкнено, поставлено на її віко фонограф. Після похоронного богослуженя пущено фонограф в рух і люди, що зійшли ся для відданя небіжчикови послідної прислуги, почули власний голос покійника. Сьпівав собі похоронну пісню. Додати треба, що місто Корк находить ся в Америці.

— **Борба против неповних склянок пива.** Яких то товариств, союзів, кружків, нема тепер в Німеччині! Одно з найновійших — „товариство для борби з неповними склянками пива“. Основателі того товариства обчислили, що в однім Монахові консументи пива наслідком того, що в ресторациях дають їм неповні склянки пива, наповняючи їх штучно піною, переплачують що року 4.538.287 марок. В цілій Баварії тота сума рівнає ся 38,652.782 маркам!

— **Самоубийство підчас представленя.** З Ню-Йорку доносять: Тенор Кох, що сьпівав тут в опері „Джоконда“, повісив ся за кулісами підчас перерви межи першим а другим актом. Причиною було неповодженє на сцені і неласкаве принятє американьскою публикою. Кох прибув на виступи до Ню-Йорку з Кольонії.

— **Страшна катастрофа.** З Мільвокі в Сполучених Державах північної Америки доносять під вчерашною датою: 8 вагонів поспішного поїзду, що їхав до Мільвокі, упало з моста в хвили, коли поїзд гнав зі скоростю 70 англійских миль (17 і пів наших) на годину. Згинуло 4 особи, а 24 єсть тяжко покалічених.

— **Померла** Юстина Пичаєва, вдова по сьвященику в Завадці, дня 8-го с. м. у Львові, в 85-ім році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць** оповіщує: Дня 15 січня 1905 р. отворено поміж стациями Твінберґ і Франчах Ст. Ґертруд на шляху Цельтвеґ-Вольфсберґ, в окрузі ц. к. Дирекциї зелізниць державних у Вілях перестанок Радервіц для руху особового і пакункового. — Білети продає ся в поблизкім готели. — Експедиция пакунків відбуває ся за оплатою належитости при відборі.

— Дня 15 січня 1905 р. отворено поміж стациями Уґлірскі Яновице і Новий двір на шляху зелізниці льокальної Колін-Черчан в окрузі ц. к. Дирекциї зелізниць державних в Празі пристанок особовий Міросовіце для руху особового і пакункового. — Білети видає ся в поїздах, а належитість за пакунки оплачує ся при відборі.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 10 лютого: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·75 до 8·85; жито 6·70 до 6·80; овес 7·— до 7·30; ячмінь пашний 6·60 до 6·80; ячмінь броварний 7·10 до 7·50; ріпак 10·60 до 11·—; льнянка —·— до —·—; горох до варення 8·50 до 10·50; вика 7·50 до 9·—; бобик 6·75 до 7·25; гречка 7·50 до 7·75; кукурудза нова 8·50 до 8·75; хміль за 56 кільо 200·— до 210·—; конюшина червона 65·— до 85·—; конюшина біла 50·— до 62·—; конюшина шведска 65·— до 80·—; тимотка 25·— до 30·—.

Телеґрами.

Відень 11 лютого. На вчерашнім засіданю послів поставили посли Стоян, Пастор і тов. пильне внесенє в справі управильненя конґруи католицкого духовеньства. Пильність ухвалено, а в дискусиї над мерітум внесеня пос. Романчук звернув увагу положеня рускоґо духовеньства і домагав ся, щоби щось зроблено для вдовиць і сиріт по руских сьвящениках.

Льондон 11 лютого. До Daily Telegraph доносять з Шанґаю, що Японці замовили в Анґлії чотири великі кораблі воєнні після взірця найновійших анґлійских кораблів і пушки вартости пів міліона фунтів штерлінґів. Головною воєнною цілию Японців, скоро веремя буде ліпше сприяти, єсть дійстно облога Владивостока. Адмірал Камімура постарає ся, щоби в хвили, коли зачне ся битва над рікою Ша, відтяти Росиянам сполученє з Владивостоком.

Москва 11 лютого. На зборах лікарів з московскої ґуберниї ухвалено резолюцию, в котрій сказано, що лікарі прилучають ся вповні до жадань робітників з 21 січня. Висказуємо наше найглубше сочувство для тих, що своєю кровю полили улиці Петербурга і єсьмо обурені поступованєм бюрократиї, котра лиш силами старає ся недопустити суспільність до свободи. Ми не застановили нашої практики, бо не можемо лишити жителів Москви без нашої помочи; але уважаємо своїм обовязком прилучити ся до ліберального руху і бороти ся всїма силами за свободу. Складка земства на армію і фльоту та поміч лікарска для них лиш скріпляють воєнні змаганя і роблять нарід біднійшим. Треба для того закінчити війну як найскорше. Нехай земства не дають вже гроший на виcылку ліків на далекий Всхід; нехай то буде чинною опозициєю против війни. Ту резолюцию постановлено предложити зборам московского земства.

Петербург 11 лютого. Союз промисловців заліза вислав мемориял до комітету міністрів, в котрім сказано, що полїпшенє положеня в Росиї може лиш тоді наступити, коли: система правліня буде оперта на праві, бо теперішна не відповідає потребам; коли буде заведена рівність всїх перед правом і ненарушимість помешканя і особи, свобода слова і праси та загальний обовязок науки в школах.

Порт Люй 11 лютого. Кораблї, котрі прибули тут з Носбех (острова на північний захід від Мадаґаскару, доносять, що фльота балтийска все ще там стоїть і не має ніяких вістий з Петербурга.

Вашинґтон 11 лютого. Дотеперішний амбасадор американьский в Петербурзї Мек Корміє буде перенесений до Парижа. На єго місце буде іменований дотеперішний американьский амбасадор в Римі, Маєр.

лю на гору з донесенєм, що лікар і перший офіцир ждуть вже в капітаньскій каюті.

Капітан кивнув головою, немов би не думав о тім. Єго око спочивало на високій статі ТроллЬопа, як коли би єго підозріне найшло нову поживу на вид гордого, глумливого, вызиваючого і холодно спокійного лиця того минмого капітана, котрому крися капелюха заслоняла майже ніс, а з уст виставало довге, чорне циґаро як укісний передний машт корабля. Ніколи і нігде не могло лучити ся, аби подорожні відмавляли свому капітанови належної чести, як довго той мав право вимагати тої чести. А він, капітан Бензон, може не заслугував на почесть? Доси конець кождої подорожи був для него днем радости і почестий. Срібло, чарки, кришталеві посуди, годинники і всїлякі инші дари подяки і поважаня з рук подорожних украшували дома єго старопарубоцке мешканє — як же то стало ся, що сим разом не було на кораблі анї слїду із звичайної згоди і вдоволеня.

Зітхаючи обернув ся і зійшов задними сходами до каюти.

В каюті ждали на него лікар і перший офіцир. Він здоймив капелюх і опустив ся на своє крісло. Вправне око лікаря замітило дуже добре, що нерви старого моряка були цілковито розстроєні і він сказав сам до себе, що вскорі буде мусів взяти ся до єго лїченя.

— Я хотів з вами порадити ся — почав капітан. — Не знаю, що зі мною стало ся, вже сам себе не розумію; як довго їзджу по мори, нїколи не хибло менї у відповідний час влучного рішеня — але тепер — як здаєть ся, то змінило ся. Невитолкована пригода з тою молодою дівчиною цїлком мене приголомшила. Міркую і міркую, що могло з нею стати ся і не можу нічого доміркувати ся. Коли би ми могли гадати, що єї убито —

— То після мене виключене — сказав лікар. — Хто би на тім кораблі міг мати хоч би лиш найменшу притоку до такого злочину?

— В тім годжу ся з доктором — сказав пан Митьюс, на котрого честнім лици можна було замітити журбу і неспокій. — Морд впрочім не обійшовсь би без крику і лоскоту. І як би єго допущено ся? Ножем? Ми не найшли слїдів крови. Задушено єї? І на то нема слїду в єї комірці. По постели пізнати, що она вийшла добровільно.

— А чи не могло би бути нічого спільного між обрабованем скрині з оружием, а загадочним щезненєм дівчини? — натякнув капітан.

— В який спосіб? — спитав лікар.

— А може она в змові з тими драбами? — скрикнув капітан, немов бі попав на нову думку.

— То неможливе! — заперечив живо офіцир. — Єї ж вже нема на кораблі.

Капітан поглянув безрадно у вікно. Довго не відзивав ся нї один з них. Вкінци поглянув капітан на свого першого офіцира.

— Якесь нещастє наближає ся для того корабля — сказав поволи.

— В такім случаю мусимо єму зарадити і чим скорше дасте менї ваші вказівки, тим лїпше — відповів Митьюс.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

всїх наук лікарских

др. Володимир Кобриньский

перенїс ся з Коломиї до Львова.

Мешкає **ул. Костюшка 24**, пл. Смольки, ординує від 10—12 і від 2—4 в недугах внутрішних, внішних і акушериї.

— **З „Труда“.** Маємо честь повідомити отсим наші Впов. Панї, що ми одержали вже сьвіжий транспорт наймоднїйших шовків, газ і батистів в гарнім виборі і умірковних цїнах. Маємо також гарний вибір в капузках, рукавичках, вахлярах і т. п. потребах вечерових і балевих. При сїй нагоді просимо з замовленями сукопь балевих поспішити, щоб ми були в можности все на час виконати. — Дирекция.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).